

LA UN AN DUPĂ INCENDIU, DOCTORUL ÎMI SCOATE masca și mă îndeamnă să-mi clădesc o nouă viață.

Nu tocmai cu acele cuvinte, desigur, fiindcă e plătit să se laude cu o grămadă de termeni medicali cum ar fi *reintegrare* și *izolare*, dar, în esență, Comitetul Răspunzător de Viața Avei s-a întrunit și a decis că am pierdut destul vremea.

Perioada de autocompătimire pentru arsurile cu care m-am ales în incendiu a luat sfârșit.

Doctorul Sharp îmi analizează grefele, asigurându-se ca nu cumva, din neatenție, să-mi fi crescut aripi de liliac la subraț de la ultimul control din urmă cu o lună și până acum. Cicatricile pot fi înșelătoare și, din moment mi-a fost afectat șaiszeci la sută din corp, are nevoie de douăzeci de minute ca să-l examineze în întregime. Cearșaful medical de hârtie care acoperă masa de consultații din vinilin se strânge sub mine, în timp ce, de pe margine, mătușa Cora îl urmărește pe Sharp și își ia notițe în dosarul ei de dimensiuni pantagruelice, intitulat „Recuperarea Avei”.

Doctorul îmi îndepărtează de pe cap bandana, apoi masca de plastic curată, atingându-mi cu delicatețe cicatricile.

— Se vindecă frumos, remarcă el, fără nicio urmă de ironie.

Îi simt deasupra ochilor răceala degetelor, care se diminuează pe măsură ce se îndreaptă spre grefele mai groase din jurul gurii.

— Ei bine, zic eu, n-ai decât să rujezi un porc, că tot p...

— Ava! exclamă Cora, care nu e doar mătușa mea, ci și directorul general autointitulat al comitetului vieții mele despre care am amintit mai sus.

Doctorul Sharp clatină din cap, râzând și dând astfel la iveală câte o gropiță adâncă în fiecare obraz, care-l fac să semene și mai mult cu doctorii aceia supersexy de la televizor, care se împreunează în camera de odihnă între intervențiile de salvare a două vieți. Privirea lui pătrunzătoare și maxilarele puternice sunt de vină pentru fluturii pe care îi simt în stomac de fiecare dată când îmi atinge grefele. Pe lângă faptul că sunt pe deplin conștientă că m-a văzut dezbrăcată de vreo nouăsprezece ori. Pe masa de operație, desigur, dar tot dezbrăcată eram, deși acoperită de bandaje și de cicatricile dobândite în urma celor nouăsprezece operații.

Evităm întotdeauna să discutăm despre asta, la fel cum evit să menționez că mi-a tăiat efectiv o bucată de piele de pe fund, pe care mi-a întins-o pe față, construindu-mi o frunte nouă.

Doctorul Sharp îmi oferă o oglinjoară ca de coafor, în care să-i admir rezultatele muncii.

— Nu, mersi, zic eu, dându-i-o înapoi.

— Încă-ți mai e greu să te privești?

— Știu deja ce-o să văd, în caz că nu m-am trezit cu o față nouă peste noapte.

Doctorul dă din cap înțelegător, în timp ce își notează ceva pe fișa de examinare, și prevăd că urmează o întrunire a comitetului pe tema refuzului meu de a mă privi în orice obiect reflectorizant. Nu e ca și cum nu mi-aș fi văzut chipul. Știu cum arăt. Dar aleg să nu mă mai uit.

Cu un zâmbet plin de gropițe în obraji, doctorul Sharp ridică masca de plastic.

— Cred că o să te bucuri că scapi de asta mică.

Cu un țipăt strident, Cora mă îmbrățișează bizar din lateral, atentă să nu mă strângă prea tare și să perturbe astfel importantul proces de vindecare.

— Nici nu puteați să ne oferiți un cadou mai frumos astăzi, doctore Sharp! Tocmai săptămâna aceasta, când se împlinește un an de la... zice, apoi se oprește și parcă îi văd creierul străduindu-se să aleagă cuvintele potrivite.

— De la incendiu, intervin eu. Un an de la incendiu.

Doctorul îmi întinde masca, cea care mi-a fost tovarăș în tot acest an, zilnic, douăzeci și trei de ore pe zi. Datoria ei – să-mi preseze pielea de pe față în timpul vindecării, astfel încât cicatricile să nu devină proeminente. Doctorii și asistentele mă asigură întruna că masca m-a ajutat să mă vindec mai bine, deși nu cred că ar fi putut fi mai rău decât grefele decolorate cu care m-au cârpit și care acum trec drept fața mea.

— Va trebui să porți în continuare manșoane de compresie, până când vom fi siguri că cicatricile nu-ți vor împiedica mișcările, îmi explică doctorul Sharp. Și totuși, mai am o veste bună pentru tine.

Cora încuviințează, dând din cap discret, ceea ce îmi spune că cele ce urmează sunt rezultatul direct al Comitetul Răspunzător de Viața Avei. Invitația mea de a participa a intrat probabil direct în căsuța cu spamuri.

— Acum, că nu mai trebuie să porți mască, îți dau voie – și chiar îți recomand cu căldură – să te întorci la școală, zice el.

Răsucesc masca în mâini, fără să ridic privirea.

— Nu prea cred, răspund. Dar mersi, oricum.

Atunci Cora intervine. Își lasă dosarul uriaș lângă chiuvetă și se așază alături de mine, pe scaunul de examinare, bătându-mă ușor pe picior.

— Ava, știu că te-ai plictisit de cursurile online și știu cât de mult îți dorești ca lucrurile să revină la normal.

Normal.

Da. Normalul de odinioară. Ava Dinainte de Incendiu. Cea absolut normală.

— Asta NU se va mai întâmpla. Niciodată! spun eu răspicat. N-o să mă mai întorc în pași de dans nicicând la vechea mea școală și nimic nu va mai fi la fel.

— Ai putea să mergi la școala de lângă casă, așa cum am discutat. Sau poți alege orice altă școală, insistă Cora, neclintită. Știi, să o iei de la capăt. Să-ți faci prieteni noi și să începi o nouă viață aici.

— Mai bine aș muri, mormăi eu.

Mi-e bine cât iau lecții online de acasă, îmbrăcată în pijama. Acolo unde nimeni nu mă vede. Unde nimeni nu mă arată cu degetul, nu se holbează la mine și nici nu șușotește când trec pe lângă el, de parcă aș fi surdă, nu doar desfigurată.

— Doar nu vorbești serios, zice Cora. Ești norocoasă c-ai supraviețuit.

— Mda. Sunt un soi de talisman uman în genul unei lăbuțe de iepure.

De ce sunt eu considerată norocoasă că am supraviețuit? Mama, tata și verișoara Sara dansează probabil pe cine știe ce pajiște celestă ori s-au reîncarnat bine-mersi în maimuțe în India, în timp ce eu trebuie să fac față unui șir nesfârșit de operații, doctori și priviri insistente din partea străinilor.

Cu toate acestea, nu pot concura cu o piatră funerară. Moartea întrece orice suferință.

— Dacă Sara ar fi fost în locul tău, mi-aș fi dorit să-și trăiască viața la maximum, reia Cora. Și știi că mama ta ar vrea să fii fericită.

Mă enervează că încercă să se agațe de morți ca să-și demonstreze punctul de vedere.

— Eu nu sunt Sara. Iar tu nu ești mama.

Cora se întoarce cu spatele, la fel și doctorul Sharp, care se preface că se concentrează la monitorul calculatorului și nu observă tensiunea care plutește ca fumul prin cabinet. Urăsc faptul că doctorul asistă la această ieșire copilărească, jenantă, dar și el e parțial vinovat pentru că m-a lovit în punctul sensibil cu sfatul lui.

Cora își trage încet nasul, iar eu mi-aș dori să-mi pot retrage vorbele acide. Nu ea a cerut să-mi țină loc de mamă, așa cum nici eu nu am cerut să joc rolul odraslei ei. Amândouă încercăm să supraviețuim întorsăturii „norocoase” pe care ne-a pus-o la cale universul.

Doctorul Sharp își drege vocea.

— De fapt, Ava, izolarea ta ne îngrijorează. Reintegrarea este o etapă importantă a procesului de vindecare și cu toții suntem de acord că e momentul să începi, îmi explică el.

Mă abțin să-l întreb la cine face referire prin acest „toți”, din moment ce îngrijorătorul statut de persoană solitară este cu totul nou pentru mine.

— Ce-ar fi să mergi la școală o perioadă de probă, după care să ne reevaluăm strategia de reintegrare? Două săptămâni, să zicem?

Cora se uită la mine plină de speranță, cu ochii încă în lacrimi, în timp ce în piept îmi încolțește vina celui norocos. Vina celui care a supraviețuit.

Săptămâna aceasta marchează un an și pentru ea. Un an fără fiica ei. Un an de când are grijă de mine, fata care a supraviețuit.

Nu i-o pot aduce pe Sara înapoi, dar îi pot oferi două săptămâni.

— Bine, accept eu. Zece zile de școală. Dacă nu va fi un dezastru total, vom negocia o perioadă mai lungă.

Mătușa Cora mă îmbrățișează atât de strâns, încât mă prefac că mă doare mai mult decât în realitate, ca s-o conving să înceteze.

— Doar două săptămâni, îi reamintesc. Și *sigur* o să fie un dezastru total.

— E un început, zice ea.

Îmi acopăr din nou scalpul cu bandana roșie, moment în care Cora și doctorul Sharp schimbă priviri triumfătoare. Mut masca transparentă dintr-o mână într-alta – ce-a mai rămas din ele –, luptându-mă cu impulsul de a mi-o pune la loc pe față.

CORA SE OPREȘTE LA RECEPȚIE pentru a discuta despre taxele de operație neplătite, în vreme ce eu rătăcesc pe culoarul secției de chirurgie plastică, uitându-mă la picturile atârinate aici în urma unei inițiative din partea spitalului de a readuce frumusețea în viața muribunzilor. Abia când o fetiță se agață de blugii *skinny* ai mamei sale și scoate un țipăt strident, îmi dau seama că am ajuns în curtea spitalului.

Arată cu degetul ei dolofan spre mine.

Spre fața mea.

Femeia roșește, își cere scuze și se îndepărtează, înșfăcând-o pe micuță de braț. Fata continuă să plângă și să întoarcă întruna capul spre mine, pe când mama ei fuge cât se poate. Un bărbat așezat într-un fotoliu din piele artificială își mută privirea înapoi la ziarul lui, dar îl simt urmărindu-mă în timp ce-mi croiesc drum alene pe culoar, străduindu-mă să mă port cât mai firesc.

Aștept în siguranța oferită de secția de chirurgie plastică, unde oamenii sunt obișnuiți cu fețe ca a mea. Bărbatul cu ziarul îmi aruncă priviri furișe din hol, făcându-mă să-mi doresc ca mătușa Cora să mă fi lăsat să-mi iau căștile, astfel încât să pot da drumul la muzică și să fac abstracție de tot – și de toată lumea. În schimb, îmi îndrept atenția spre un exponat de artă 3D numit *Reflexii stelare*, instalat la fereastră, și mă prefac profund interesată de bucățile de sticlă spartă, în formă de stelute, fiecare oglinjoară cu cinci colțuri aruncând de-a lungul holului fâșii de lumină în culorile curcubeului.

Oglinjoarele se revărsă precum Calea Lactee și îmi deformează chipul, reflectând o realitate în stil Picasso, sub forma unor cioburi adunate laolaltă, pe care le poți împrăști cu o simplă atingere. Îmi zăresc în ele fața și bandana ce-mi încadrează chipul deformat.

O clipă, îmi imaginez că oglinda fisurată e de vină pentru imaginea fetei desfigurate.

Dacă mă îndepărtez un pas, chipul meu își va reveni.

Va fi normal.

Asta își dorește comitetul. Să mă întorc la școală. Să fiu din nou normală.

Însă eu știu mai bine.

Oamenii normali nu-i terorizează pe copiii mici.

Adolescenții normali de șaisprezece ani se privesc în oglindă. *Mai am ruj pe buze? Mai am vârtejul ăla de păr în frunte?* Reflexiile îi liniștesc, iar dacă ceea ce văd nu le place, rezolvă problema.

Mie, oglinzile îmi amintesc.

Sunt un monstru.

Nimic nu poate schimba asta.

ÎN SĂPTĂMÂNA URMĂTOARE, CORA E CUPRINSĂ de febra cumpărăturilor de reîncepere a școlii, convinsă fiind că succesul revenirii mele la o viață normală de adolescent depinde de rucsacul sau de geanta de umăr pe care le voi purta.

În seara dinaintea „reintegrării” mele oficiale, îmi întinde pe pat o mulțime de genți. Sacoșe cu imprimeuri îndrăznețe, rucsacuri din pânză cu desene florale și genți tip poștaş se zgâiesc, parcă, la mine.

— Ce folosesc tinerii zilele astea?

Ridic din umeri.

— Eu, una, am purtat cămăși de spital și pijamale în ultima vreme, prin urmare s-ar putea să nu fiu cea mai bună sursă de informație în materie de stil.

Nu adaug faptul că mă îndoiesc profund că se va uita cineva la accesoriile mele. Cora ridică ochii de la expoziția de genți la mine, încruntată ca atunci când face rebus duminica. De parcă, dacă se concentrează suficient de mult, poate găsi o soluție.

Dar, în ciuda tuturor eforturilor ei, sunt un puzzle de nedescifrat.

— Cred că asta! spune ea cu hotărâre, întinzându-mi o geantă stil poștaş. Dar încearc-o, să vezi dacă e bună, înainte să le returnez pe celelalte.

În loc să defilez cu geanta pe umăr, îi spun că orice alegere e bună și îi reamintesc că peste două săptămâni, când îmi voi relua minunata sihăstrie, nu voi mai avea nevoie de ea.

Zâmbetul Corei pălește și, o clipă, masca ei de director al comitetului de însănătoșire a Avei dispare și sub ea întrevăd pe altcineva, o persoană delicată și speriată, care-și dorește mai mult decât orice ca fiica ei să fie aici, să încerce rucsacuri, încântată să-și facă prieteni noi și să meargă la petreceri zgomotoase în pijamale și toate celelalte lucruri normale pentru o adolescentă de șaisprezece ani pe care Cora și le dorea pentru Sara.

Oftez și îi iau geanta din mână, trecându-mi-o pe după cap.

— E perfectă, Cora! Îți mulțumesc!

Ea aranjează bareta, astfel încât să stea dreaptă pe lângă mine. Greutatea genții îmi apasă umerii și-așa încordați, dar e bine să o văd zâmbind.

Cora ia o bandană bleumarin din colecția mea și o pune lângă cămașa albastră pe care mi-a cumpărat-o.

— Uite-aici ținută!

Nu are bani de aruncat pe haine noi acum, dar sunt recunoscătoare că mâine nu trebuie să le port pe cele vechi ale Sarei. Din fericire, e februarie, așa că pot să port mâneci lungi și blugi, ca să-mi acopăr aproape toate manșoanele de compresie.

— Ești sigură că nu vrei o perucă? mă întreabă. Doamna aceea drăguță de la spital a zis să sunăm oricând. Am putea să ne suim în mașină chiar acum și mergem să luăm una.

— Categorie, nu, refuz eu, clătînând din cap.

O perucă mi-ar acoperi scalpul diform mai bine decât o bandană, dar nu ar păcăli pe nimeni. Doamna care a venit la secția de chirurgie plastică înarmată cu peruci, machiaj și tot soiul de accesorii de ascuns cicatricile era chiar drăguță, dar, în ciuda tuturor

eforturilor ei, părul fals și fondul de ten nu reușeau să ascundă toate *astea*. Așa că ce rost are să mă prefac?

După ce Cora pleacă, îmi desfac manșoanele, lepădându-le cu grijă, ca pe o a doua piele, care îmi împiedică cicatricile să se umfle ca vata de zahăr.

Mă întind pe burtă în pat, în maiou și chiloți, și firele de la pătura Sarei îmi gâdilă nasul. Cora se întoarce și se apucă să mă ungă cu cremă, rutina noastră din fiecare seară. Începe cu partea dreaptă. Îmi întinde cu blândețe brațul, care din unghiul acesta arată anormal de subțire. Pare a fi piele și os, subțire ca de zombi reîntors dintre morți. Cine știa că celulele adipoase pot să ardă?

Îmi aplică loțiune pe toate pliurile și crăpăturile, în timp ce mirosul familiar de medicament/de femeie bătrână al cremei grase umple încăperea. Manșoanele mele de protecție bej stau abandonate pe birou ca o piele de șarpe. După un an, par să fie parte din mine mai mult decât rotocoalele de cicatrici roz-vineteii care-mi acoperă corpul.

Cândva, percepeam pielea ca pe un element continuu, însă a mea aduce mai degrabă cu așternutul Sarei de sub mine – o cuvertură morbidă, încropită din petice. Unele bucăți sunt propria mea piele, câteva sunt acoperite de cicatrici, iar unele sunt grefe obținute din alte părți ale corpului meu, ca și cum doctorii s-ar fi jucat scăunelele muzicale cu trupul meu. În primele zile, mi-au pus piele de porc și piele de la cadavre, în timp ce așteptam ca un laborator de cine știe unde să producă mai multă piele de-a mea, pornind de la grefoane de dimensiunea unui timbru, pe care mi le-au prelevat de pe spate.

Cora îmi frământă brațul ca pe un aluat de pâine, apăsând cu degetele și întinzând loțiunea. E singurul moment în care nu se comportă de parcă aș fi un ou gata să se spargă, probabil pentru că asistentele de la spital i-au spus că, dacă masajele sunt mai dure, e cu atât mai bine pentru cicatrici. Și dacă asta „ajută la recuperare”, atât îi trebuie să știe.